

Het eigenwiese van e Allersmoåbörg

Wij, warren ieneens gek op mekoar, zomor van t ene moment op t aander. Zij, zij laagde en laagde mor, en ik, ik kreeg niet genoeg. Ik dronk heur ien me op, om heur nooit meer te vergeten.

Ze prebeerde as n echte jonkvraauw te lopen. Heur ene haand hiel ze wat optild en gebogen uut-zied. De aander har ze achter heur hoofd en tilde heur zwoare zwaart goaren hoar omhoog. De tied wer terug zet. Ze draaide en draaide veur me laans de werklekheid uut. Heur laange rol viel troag um heur hen. Zo nou en dan zag ik heur smale voetjes votzakken tussen de stoapels haalf vergoane blooden. Ze wer opnommen ien het dekor van bomen en börg. Beident oademden aalgedureg het verleden ien mien gezicht.

Deur de stramme stammen en lekker rukend holt, zag k het huus van mien geluk. Ik zag mezelf as börgheer, streng mor rechtvoardeg. Achter die grode deur zol k stoan, as de boeren en burgers heur lien-en pachtgeld brochten. k Zol preberen t zo uut te vogeln, dat elk en een der beter op wer. Hoewel eigenwieszegheid ien ale noorderlingen zit, zol k mien uterste best doen dat te verkommen. Die 'Goa van mien laand òf' mentaliteit holdt toch nooit gien staand en het aal veul edellieden tot de vaal brocht. En t scheidt ok alleneg mor mis-verstaanden. Metleven met de kleine gemeenschap om mij hen zol k. En oplössen wat verkeerd ging. Dan zol je as edelman echt 'overleven' kennen. Ieder zol noar droagkracht betoalen en elk zol k op zien weerde schatten. Noatuurlek har k as börgheer bepoalde heerleke rechten, mor mien plichten zol k verstoan op n manier die k...

Ik keek om me hen, woar was ze nou? Alleneg nog, stoaren graauwgroene stammen van e börgsingel me stram ien het gelid aan. De oavendwiend roerde even de machtege kreunen, die de aarms ver deur mekoar hen staken.

"Hé woar bist," riep k schril en kel deur de wat spoekerege stilte.

"Hierzo," heurde k heur vogelstem achter me zingen.

Toen zag k heur net uut n hurkhouding stoan goan en heur broek op-hijzen. Lagend liep ze op me òf en zee: "Hoefst niet te kleuren heur, mor k mos zo neudeg van aal dat draaien, dat k niet eens zo gauw achter n dikke boom kommen kon. Mor k docht, t geeft ok niks, we benen ja mor met ons beident. Trouwens doe keekst ok zo strak noar dat olle huus, dat k hiel even docht, die gijt doar loater vast wonen. Woar zatst toch met dien gedachtes, holst nog wel van mij?"

"Tuurlek," zee k, "hol k van dij. Ik har ons beident aal verhuusd noar de börg. Doe wast barones of zuks wat."

"Jonkvraauw zol ok aal mooi wesen," zee ze en ze prebeerde heur pink op n sjieke Hoagse manier omhoog te holden. En toen met lichte buging: "Brengt de börgheer me weer noar huus? Moeke wordt ongerust, t is aal acht uur west."

"Wiest wel woarom dit ales hier nog heetit" zee k nog healfierig

Deur de stramme stammen en lekker rukend holt, zag k het huus van mien geluk. Ik zag mezelf as bôrgheer, streng mor rechtvoardeg. Achter die grode deur zol k stoan, as de boeren en burgers heur lienen pachtgeld brochten. k Zol prebereren t zo uut te vogeln, dat elk en een der beter op wer. Hoewel eigenwizegheid ien ale noorderlingen zit, zol k mien uterste best doen dat te verkommen. Die 'Goa van mien laand òf' mentaliteit holdt toch nooit gien staand en het aal veul edellieden tot de vaal brocht. En t scheidt ok allenneg mor misverstaanden. Metleven met de kleine gemeenschap om mij hen zol k. En oplössen wat verkeerd ging. Dan zol je as edelman echt 'overleven' kennen. Ieder zol noar droagkracht betoalen en elk zol k op zien weerde schatten. Noatuurlek har k as bôrgheer bepoalde heerleke rechten, mor mien plichten zol k verstoan op n manier die k...

Ik keek om me hen, woar was ze nou? Allenneg nog, stoaren graauwgroene stammen van e bôrgsingel me stram ien het gelid aan. De oavendwiend roerde even de machtege kreunen, die de aarms ver deur mekoar hen staken.

"Hé woar bist," riep k schril en kel deur de wat spoekerege stilte.

"Hierzo," heurde k heur vogelstem achter me zingen.

Toen zag k heur net uut n hurkhouding stoan goan en heur broek op-hijzen. Lagend liep ze op me òf en zee: "Hoefst niet te kleuren heur, mor k mos zo neudeg van aal dat draaien, dat k niet eens zo gauw achter n dikke boom kommen kon. Mor k docht, t gefit ok niks, we bennen ja mor met ons beident. Trouwens doe keekst ok zo strak noar dat olle huus, dat k hiel even docht, die gijt doar loater vast wonen. Woar zatst toch met dien gedachtes, holst nog wel van mij?"

"Tuurlek," zee k, "hol k van dij. Ik har ons beident aal verhuusd noar de bôrg. Doe wast barones of zuks wat."

"Jonkvraauw zol ok aal mooi wesen," zee ze en ze prebeerde heur pink op n sjieke Hoagse manier omhoog te holden. En toen met lichte buging: "Brenge de bôrgheer me weer noar huus? Moeke wordt ongerust, t is aal acht uur west."

"Wiest wel woarom dit ales hier nog bestijt," zee k nog haalf ien gedachten. Ze keek me van opzied aan, kwaam toen stoef noast mij lopen en zuchtte van binnen uut hardop: "Nou?"

"Ales," begon k, "is hier zowat ientakt bleven, omdat de mensen niet eigenwies warren. Ale bôrgen en heren, die t te hoog ien e kop harren, bennen allaank vot. Alemoal die niet met de gewone man opschieten konden, bennen allaank verdwenen."

Ze gaf me n tuut en zee: "Doe bist mien olle denkerd."

Haand ien haand liepen we de loan uut, noar mien blaauwe brommer. De buddy-zit zat onder t groen, mor ien bezinedaampen dreven wij de toekomst ien.

REINDER W. HIEMSTRA